

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Feketéné dr. Szemző Margit ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Jakab Tamás ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2011. március 7. napján kelt 12.P.20.135/2009/88. számú ítélete ellen az alperes által 91., a felperes 92. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja**, az alperes által a felperesnek fizetendő összeget 868.168 (Nyolcszázhatvannyolcezer-egyszázhatvannyolc) Ft-ra és ezen összeg után az elsőfokú ítéletben írt mértékű és tartamú kamatára **leszállítja**.

A felperes által az alperesnek fizetendő perköltség összegét 800.000 (Nyolcszázezer) Ft-ra **felemeli**.

A felperes által az államnak külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét 855.000 (Nyolcszázötvenötezer) Ft-ra **felemeli**, míg az alperes által ugyanilyen módon fizetendő le nem rótt eljárási illeték összegét 45.000 (Negyvenötezer) Ft-ra **leszállítja**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 375.000 (Háromszázhetvenötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 369.700 (Háromszázhatvankilencezer-hétszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, míg kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak ugyanilyen módon 45.700 (Negyvenötezer-hétszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

INDOKOLÁS:

A felperes a 2008. augusztus 25-én kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a körülbelül 60 éve épült, **(település neve, utca, házszám)** alatti ingatlant 1.100.000 Ft vételárért. A vásárlást követően az ingatlan nem volt lakott, azt a felperes majdani alkalmazottai számára vásárolta. Az ingatlanban ingóságok voltak megtalálhatók.

A felperes 2008. augusztus 27-én ajánlatot tett a biztosítótársaság alperesnek otthonbiztosítási szerződés megkötésére, ebben a főépületet lakottként jelölte meg, építési éveként 1970-et adott meg. A felperes által adott terület-adatok alapján a biztosítási összeg az ajánlat szerint a főépület tekintetében 19.320.000 Ft, míg a melléképület tekintetében 1.679.000 Ft. Az ajánlatban háztartási vagyონrészként 4.830.000 Ft került feltüntetésre.

A felperesi ajánlat szerinti otthonbiztosítási szerződés - **(X)** kötvényszám alatt - 2008. augusztus 28. napjától kezdődő kockázatviseléssel a peres felek között létrejött. A szerződésben az alperes a biztosítási esemény bekövetkezte esetére kötelezettséget vállalt a károsodott vagyontárgy káridőponti új (nettó) értékének megtérítésére, kivéve, ha az javítással helyreállítható. A javítással helyreállítható károk esetén a biztosító a javítás ÁFA-val csökkentett költségei megtérítését vállalta.

A felperes ingatlanán 2008. augusztus 29-én, az éjszakai órákban tűz keletkezett, a tűzben a főépület nagy része kiégett, az utcai szobák födéme, mennyezete teljesen megsemmisült, a főépület vályogfalazata a tűzoltás során használt erős vízszugár hatására átázott, és a falakat vastag füst és koromréteg szennyezte be. Az ingatlanban található ingóságok részben teljesen elégték, részben felismerhetetlenné torzultak, de a szennyeződés folytán kivétel nélkül használhatatlanná váltak. A melléképület nem károsodott.

A káreseményt követően rendőrségi vizsgálat, valamint hivatásos tűzvizsgálat készült, a tűz oka ismeretlen maradt. Az alperes is részletes szemlét tartott, a szemlén digitálisan rögzítette az ingatlan állapotát.

A tűzkárt szenvedett épület a tűzeset utáni állapotában helyreállítható volt. A helyreállítás költsége 2008-as árszint figyelembe vételével: nettó 4.076.073 Ft.

A felperes a helyreállítási munkák vonatkozásában költségvetést kért a **(B. Bt.)**-től, mely a főépület bruttó helyreállítási költségét 14.320.873 Ft-ban állapította meg.

A káreset bejelentését követően az alperes megbízottai is helyszíni szemlét és felmérést végeztek. **(Szakértő 1 neve)**, alperes által felkért szakértő az épületszerkezetek helyreállítási költségét ÁFA nélkül 4.043.532 Ft-ban, a

gázszerelés költségét ÁFA-val együtt 200.000 Ft-ban, míg a villanyszerelés és bojler ÁFA-s költségét 339.000 Ft-ban határozta meg.

Az alperes épületkárként a felperesnek kifizetett 3.291.905 Ft-ot.

A tüzesetnél megsemmisült ingóságokról a felperes listát állított össze, melyet az alperesnek átadott, ebben az ingók összértékét 467.000 Ft-ban jelölte meg. Az alperes ebből 348.000 Ft megtérítését találta indokoltnak, és ezt az összeget ki is fizette a felperesnek.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest biztosítási szerződésért való helytállási kötelezettség körében 15.858.966 Ft és ezen összeg után 2008. október 7. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat megfizetésére. Követelését a **(B. Bt.)** árajánlatában megadott 14.320.873 Ft bruttó helyreállítási költség és az alperes által kifizetett 3.291.907 Ft biztosítási összeg különbözete, 11.028.966 Ft és járulékai, továbbá 4.830.000 Ft ingókár és járulékai erejéig érvényesítette.

Az alperes helytállási kötelezettségét nem vitatta, a felperes igényét azonban összecszerűségében eltúlzottnak találta. Jogi álláspontja szerint a káreseményt követően az ingatlan gazdaságosan helyreállítható volt, ezért az alperes a szerződési feltételek 20.6. pontja szerint a helyreállítási költségek megfizetésére köteles. E kötelezettségét pedig a felperessel szemben önként teljesítette. A felperes által összeállított lista alapján az ingóságok káridőponti értékét is kiegyenlítette, ezért a felperes keresete megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 4.482.000 Ft és járulékai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 80.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte az alperes javára és rendelkezett a le nem rótt eljárási illeték viseléséről is. A peres felek közötti biztosítási jogviszony alapján a biztosítási esemény bekövetkezését és az alperes helytállási kötelezettségét megállapította. A tüzesetben kárt szenvedett főépület vonatkozásában megállapította, hogy az jelentős mértékben károsodott, ugyanakkor javítható, helyreállítható volt. Az alperes ezért a szerződési feltételek 20.6. pontja értelmében a főépület káridőponti új értékének megtérítésére nem köteles, de köteles a helyreállítással felmerülő költségek megtérítésére. E körben szakértői bizonyítást folytatott le és **(szakértő 2 neve)** szakértő szakvéleménye alapján megállapította, hogy a károsodott épülettel azonos minőségű épület nettó bekerülési költsége 10.215.737 Ft. Ugyancsak a szakvélemény alapján állapította meg, hogy a károsodott épülettel azonos minőségű épület nettó helyreállítási költsége 4.076.073 Ft, amely összeg azonban nem tartalmazza az elvégzendő tervezési, engedélyezési eljárások költségét. Ez utóbbi költségek vonatkozásában további szakértői bizonyítás lefolytatására lett volna szükség, azonban a felperes további szakértői bizonyítás lefolytatását nem kérte. Így a felperes a Pp. 164. § /1/ bekezdésében szabályozott bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, ezért az épületkár vonatkozásában a

bíróság a keresetet teljes egészében elutasította. Az ingók vonatkozásában előterjesztett felperesi igényt azonban túlnyomórészt alaposnak találta. Azt tanúk vallomása és

fényképfelvételek alapján megállapította, hogy az ingóságok teljes mértékben használhatatlanná váltak, a tüzesetben megsemmisültek. Miután a felek a szerződésben az alperes helytállási kötelezettségét 4.830.000 Ft-ban határozták meg, így a felperest nem terhelte bizonyítás abban a tekintetben, hogy az ingatlanban található ingóságok összértéke valóban megfelelt-e ennek az értéknek. Az alperes ingókárként 348.000 Ft-ot már megfizetett a felperesnek, így további 4.482.000 Ft összegű helytállási kötelezettsége áll fenn.

Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő. A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ingatlant ért kár vonatkozásában hozott elutasító ítéleti rendelkezése megváltoztatását és az alperes 6.923.832 Ft és járulékai megfizetésére kötelezését kérte. Álláspontja az volt, hogy az ingatlanban bekövetkezett tüzeset miatt az alperes helytállási kötelezettségét a teljesítés időpontjában szükséges vizsgálni. Ezen időpontban kell állást foglalni abban a kérdésben is, hogy káridőponti új értéket kell téríteni, vagy az ingatlan javítással helyreállítható-e vagy sem. E körben kérte értékelni, hogy **(település 2 neve)** város jegyzője a felperest a lakóingatlan teljes bontására kötelezte a 2009. június 9. napján kelt határozatával. E határozat alapja szakhatósági megállapítás volt, és időközben az épület elbontása is megtörtént. E körülményeken kívül **(tanú 1 neve)** és **(tanú 2 neve)** tanúk vallomása is alátámasztja azt a felperesi perbeli jogi álláspontot, hogy a főépület javítására, helyreállítására lehetőség nincsen. Erre utal **(szakértő 2 neve)** perben kirendelt szakértő kiegészítő véleményében tett megállapítása is, mely szerint a káreseményt követően készített fényképfelvételek nem alkalmasak az elkészítéskori állapot megítélésére a fényképek minősége miatt és azért is, mert távolról készültek. Az elsőfokú bíróság e bizonyítékoknak kellő súlyt nem tulajdonított és indokolatlanul alapította teljes egészében ítéletét az alperes által felkért magánszakértő véleményére. A felmerült bizonyítékok helyes mérlegelése alapján a károsodott ingatlan káridőponti új értékét köteles az alperes megtéríteni és nem a javítási költségeket. Az ingatlan káridőponti új értékénél elfogadta a perben kirendelt építész szakértő 2010. október 21-i szakértői véleményében meghatározott nettó 10.215.737 Ft felépítési költséget, így az alperes pert megelőző teljesítésére tekintettel a fennmaradó 6.923.832 Ft megfizetésére köteles. Ezen összegből az alperes semmiféle levonást nem jogosult tenni, az értéknövekedés összegének bizonyítása ugyanis az alperest terhelte volna. Az alperes avulással sem számolhat, az általános szerződési feltételek taxatív felsorolják ugyanis, hogy ez milyen esetekben következhet be.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, az alperesi marasztalás mellőzésével a felperes ingókra vonatkozó keresetének elutasítását kérte. Kifejtette, hogy nem fogadható el az az elsőfokú ítéletben kifejtett jogi álláspont, hogy az ingók vonatkozásában a felperest semmiféle bizonyítási kötelezettség ne terhelte volna, ugyanis a szerződés 20.3. és 20.4. pontja szerint a biztosítási esemény bekövetkezése és a kár összecszerűségének bizonyítása mindenkor a biztosítottat terheli. Azt a tényt az alperes nem vitatta, hogy a tűzzel érintett helyiségekben ingóságok voltak és azok megsemmisülhettek. A

szerződés 8.1. pontja alapján hivatkozott arra, hogy a biztosítási összeg a biztosító szolgáltatásának felső határa, s egyben a biztosítási díj megállapításának alapja. Ez az összeg egy felső limit összeg, ugyanakkor a tényleges szolgáltatás összegét, annak számítási módját a szerződési feltételek határozzák meg. A felperes a pert megelőzően részletes listát csatolt, amely a kárrendezés alapját képezte. A biztosított által bejelentett ingóságkár tételekből az épület tartozékok az épületkár körében voltak értékelve, és nem ingó kárként, de a fennmaradó további 348.000 Ft-os igény a felperes részére kifizetésre került. Miután az alperes a szerződésben nem valamely fiktív kárösszeg kifizetésére, hanem ténylegesen bekövetkezett vagyoni hátrány kompenzálására vállal kötelezettséget, így további biztosítási szolgáltatási kötelezettség az alperest nem terheli. A per adatai nagyságrendileg nem igazolták, hogy az épületben - a felperes előadása szerint a vásárlás és a károsodás közötti három nap alatt - általa elhelyezésre kerültek volna a csatolt listában szereplő tételesen megjelölt ingóságok. A tűzoltóság és a rendőrség vizsgálati iratai, fotói és az alperes által rögzített adatok sem támasztják alá azt, hogy a lista szerinti helyiségekben a tételesen megjelölt ingóságok ott lettek volna. Így a felperes nem igazolta, hogy a biztosítási esemény időpontjában mely ingóságok voltak a biztosított ingatlanban. Nyomatékosan felhívta a figyelmet arra, hogy a bírói gyakorlat biztosítási szerződéses kapcsolatokban sem teszi lehetővé a káron szerzést. Az alperes azonban a kifizetett összeg erejéig szolgáltatási kötelezettségét nem tette vitássá, viszont vitatta, hogy ingóságkár jogcímén a felperest bármilyen további kifizetési kötelezettség terhelné. Külön fellebbezést terjesztett elő a perköltség vonatkozásában, álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság nem a pervesztességi-pernyertességi arányokhoz igazodóan döntött az alperest képviselő ügyvéd munkadíja és költségei, valamint az alperes által a perbeli tüzesettel kapcsolatos szakértői vélemény beszerzésével kapcsolatos költségei megtérítéséről.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében és észrevételében az elsőfokú ítélet alperesi fellebbezéssel érintett rendelkezései helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy új értékre utalással maga a szerződés tartalmazza és határozza meg a biztosítási értéket, ezért a biztosított vagyontárgy káresetkori értékét nem lehet vizsgálni és a károsult mentesül a biztosítási érték és a kár bizonyításának kötelezettsége alól. Tisztességtelen az a vagyonbiztosítási általános szerződési feltétel, amely a vagyontárgy új állapotban való beszerzési értékének megfizetését az új állapotban való beszerzés megtörténtéhez köti. Az ingóságokra megkötött vagyonbiztosítás alapján a szerződésben meghatározott biztosítási összeget köteles az alperes megfizetni, az ezzel ellentétes alperesi jogi álláspont teljes egészében téves.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet ingatlannal összefüggő szerződéses szolgáltatás iránti igény elutasításáról szóló rendelkezése helybenhagyását kérte. A felperes sem a jogvitát megelőzően, sem a perben nem igazolta, hogy őt az általános szerződési feltételek 20. pontja szerint számítva további vagyonbiztosítási szolgáltatás illethetné meg. A per adatai alátámasztották, hogy

a perbeli épület a káridőponti korának, használatának megfelelő állapotba javítással helyreállítható volt.

A felperesi fellebbezés **kisebb részben**, az alperesi fellebbezés **túlnyomórészt alapos**.

A fellebbezések tükrében a másodfokú bíróságnak a peres felek közötti vagyonbiztosítási szerződéses jogviszonyban abban az alapvető kérdésben volt kötelezettsége állást foglalni, hogy a nem vitatottan bekövetkezett biztosítási esemény folytán a főépületben, mint ingatlanvagyonban bekövetkezett károsodásra tekintettel az alperest - a peres felek közötti szerződés rendelkezéseire és a Ptk. szabályaira is figyelemmel - milyen összegű vagyonbiztosítási szerződési szolgáltatási kötelezettség terheli. E körben szükséges volt vizsgálni az általános szerződési feltételek 20.6. pontját. Annak megítélésénél, hogy a károsodott ingatlan vagyontárgy káridőponti új értékén való megtérítési kötelezettsége alól kivételt teremtő szabály alkalmazására van-e lehetőség, jelentősége volt egyrészt annak, hogy mely időpontra vonatkozóan kell az alperesi biztosítási szerződés alapján fennálló szolgáltatási kötelezettséget megállapítani, másrészt annak a szakkérdésnek, hogy a tűzesetben megsérült épület javítással helyreállítható volt-e vagy sem. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem helytálló az a felperesi fellebbezési hivatkozás, hogy a tűzesetben megsérült ingatlan jelenlegi állapotát kellene értékelni az alperes helytállási kötelezettségénél, ugyanis a biztosítási szerződés alapján a biztosítási esemény bekövetkezése kiváltja az alperes szolgáltatási kötelezettségét, ami pedig nyilvánvalóan bekövetkezett a tűzeset megtörténtével. Ezért annak a körülménynek a perbeli jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége, hogy időközben az épület állaga tovább romlott, illetve, hogy az szakhatósági állásfoglalást követően előírt közigazgatási határozat alapján ténylegesen elbontásra is került.

Azt az elsőfokú bíróság a felmerült bizonyítékok helyes értékelésével állapította meg, hogy a károsodott ingatlan javítással helyreállítható volt. A fellebbezésben előadott körülmények alapján ennek ellenkezőjét a bizonyítékok felülmérlegelésével sem lehetne megállapítani. Tény ugyanis, hogy az alperes kárfelmérő szakértője, **(szakértő 3 neve)** nyilatkozata (26. sz. jegyzőkönyv 8. oldal), és az alperes által véleményadásra felkért **(Szakértő 1 neve)** igazságügyi szakértő 2009. február 25. napján kelt szakértői véleménye (11. sorszám alatt becsatolt szakvélemény 6., 7. oldal) egyértelműen alátámasztja, hogy a biztosítási esemény bekövetkezésének időpontjában az épület javítással helyreállítható lett volna. E szakmai megállapítást kiindulópontként használta a perben kirendelt **(szakértő 2 neve)** igazságügyi szakértő is, aki maga sem tette kétségessé, hogy **(Szakértő 1 neve)** szakvéleményének elkészülése idején viszonylag kevesebb munkával az eredeti állapot helyreállítható lett volna (76. szakértői vélemény kiegészítés 7. oldal 6.3.1. pont). Nyomatékosan értékelte a másodfokú bíróság, hogy **(szakértő 2 neve)** szakértő személyes meghallgatása során maga is úgy nyilatkozott (83. jegyzőkönyv 5. oldal utolsó bekezdés, 6. oldal második bekezdés), hogy a káreseménykori állapotban az ingatlan helyreállítására még lett volna lehetőség. A perben kirendelt igazságügyi

Pf.III.20.223/2011/6. szám

szakértő szakvéleménye adásához felhasználta a rendelkezésére bocsátott fényképfelvételeket, amelyek szakvéleményének kiindulópontját képezték. Megjegyezte ugyan, hogy jobb minőségű és több felvétel pontosabb adatközlésre adott volna lehetőséget, de az általa észlelt hiányosságok nem tették kizárttá részéről a bíróság által

feltett kérdések körében a véleményadást. A felperesi fellebbezésben hivatkozott **(tanú 1 neve)** és **(tanú 2 neve)** tanúk vallomása a másodfokú bíróság álláspontja szerint a fentebb megjelölt két szakértő véleménye, illetve nyilatkozata, valamint alperesi kárfelmérő szakértő szakmai megállapításainak lerontására nem alkalmasak. A tanúvallomások szubjektív megítélést tartalmaznak arról, hogy bizonyos költségek ráfordítása mellett megéri-e kijavítani az ingatlant, vagy célszerűbb azt teljes egészében újjáépíteni, ugyanakkor e tanúvallomások nem értékelhetők úgy, hogy álláspontjuk szerint az épület javítása, helyreállítása teljességgel kizárható.

Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság álláspontja szerint a peres felek közötti vagyonbiztosítási szerződés általános szerződési feltételek 20.6. pontja második fordulatanak alkalmazása indokolt, azaz a perben nem az képezte bizonyítás tárgyát, hogy a károsodott ingatlan vagyontárgynak mennyi a káridőponti új értéke (azaz elbontás után mennyiből lehetne az épületet felépíteni), hanem azt volt szükséges tisztázni, hogy a helyreállítás a biztosítási esemény bekövetkezésének időpontjában milyen költséggel volt megoldható. A másodfokú bíróság álláspontja szerint miután a perben kirendelt **(szakértő 2 neve)** igazságügyi szakértő az 58. sorszám alatti szakvéleményében nem helyreállítási, hanem újjáépítési költségekről nyilatkozott, így e szakértői vélemény a jogvita elbírálása szempontjából irreleváns. Ezzel szemben a 76. sorszám alatti szakértői vélemény kiegészítés a 2008-as értékviszonyok figyelembevételével határozza meg a javítás, helyreállítás költségét. E szakértői vélemény munkanem összesítőjéből az is kiderül, hogy a javítási, helyreállítási költségeknél valamennyi munkanem figyelembevétele megtörtént, így a kiegészítő szakértői véleménnyel kapcsolatosan nem megalapozott az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy csak további szakértői bizonyítással lehetett volna tisztázni bizonyos további költségek nagyságrendjét. Ebből okszerűen következik, hogy ha további bizonyítás szükségtelen lett volna a felmerült javítási, helyreállítási költségek teljes körű szakértői számbavétele folytán, úgy nyilvánvalóan nem lehet megalapozott az az elsőfokú ítéleti indokolás sem, hogy további bizonyítás szükségességének felvetése és a felperest terhelő bizonyítási kötelezettség mellett további bizonyítás lefolytatásának kérelmezése hiányában bizonyítatlanság miatt utasítandó el a felperesi ingatlannal összefüggő igény.

Tény, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértő a 76. sorszám alatti kiegészítő szakértői véleményében a helyreállítási, javítási költségek körét maradéktalanul összegezte, és ez az értékmegállapítás összvolumenét tekintve lényegesen nem tér el az alperes által felkért **(Szakértő 1 neve)** szakértői véleményében meghatározott nettó javítási, helyreállítási költség összegétől sem. Azt, hogy javítással helyreállítható károk esetén a biztosítónak nettó összegben áll fenn megtérítési kötelezettsége, a peres felek közötti vagyonbiztosítási szerződés

általános szerződési feltételeinek 20.7. pontja írja elő, így az alperesi felkérésre készült szakértői véleményt is értékelve, az ítékezés alapjául a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleményét elfogadva a helyreállítási, javítási költségek nettó összege 4.076.073 Ft-ban állapítható meg. Az alperes nem vitatottan megfizetett az ingatlannal összefüggő helyreállítási költségek címén a felperesnek 3.291.905 Ft-ot, így a különbözetként mutatkozó 784.168 Ft és járuléka erejéig áll még fenn szerződéses szolgáltatási kötelezettsége, ezért a másodfokú bíróság az ingatlannal összefüggő részében az

elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az alperest a fenti összeg és járuléka megfizetésére kötelezte (Pp. 253. § /2/ bekezdés).

Az ingóságok vonatkozásában is alapvetően eltér a másodfokú bíróság jogi álláspontja az elsőfokú bíróságétól. Tény, hogy az ingóságok vonatkozásában is vagyonszolgáltatási szerződés jött létre a peres felek között. A szerződésben megjelölt érték azonban a peres felek közötti szerződés 8.1. pontja alapján a biztosítási összeget, azaz a biztosító szolgáltatásának felső határát, nem pedig a biztosító által bármely biztosítási esemény bekövetkezése esetén kifizetendő szolgáltatás összegét jelöli meg. Ennek a limit összegnek azért van jelentősége, mert az alperesi biztosító ilyen mértékig vállal ingókat ért kár esetén térítést, ilyen értékhatár fölött helytállási kötelezettsége akkor sem keletkezik, ha esetlegesen magasabb értékű ingóságok sérülnek, vagy semmisülnek meg a biztosítási esemény során. A biztosítási összeg felső határának meghatározása azonban semmilyen tekintetben nem mentesíti a biztosítottat azon szerződéses kötelezettsége (a peres felek közötti vagyonszolgáltatási szerződés általános szerződési feltételeinek 20.4. pontja) teljesítése alól, hogy a biztosítási esemény bekövetkezésén túl a kár összegszerűségét is bizonyítsa.

Tény, hogy a felperes a pert megelőző kárrendezési eljárás során az alperes felé tételes listát csatolt azon ingóságokról, amelyeket állítása szerint a bekövetkezett biztosítási esemény érintett és ezen ingóságok a biztosítási esemény bekövetkezésével megsemmisültek, használhatatlanná váltak. Tény az is, hogy a felperes jelen peres eljárásban azt a körülményt, hogy ezen ingóságokat ténylegesen a biztosítási eseménnyel érintett ingatlanba vitte volna, nem bizonyította. A meghallgatott **(tanú 3 neve)** és **(tanú 4 neve)** nagyrészt csak a felperes garázsában tárolt ingóságokról, illetve néhány nevesített ingóság perbeli ingatlanba történő átkerüléséről számolt be. Ugyanakkor miután az alperes sem a pert megelőző kárrendezési eljárás során, sem a perben nem vitatta a felperes által becsatolt ingó listát - fellebbezésében kifejezetten is nyilatkozott, hogy az általa megtérített 348.000 Ft erejéig helytállási kötelezettségét nem vitatja -, így a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ingó listán feltüntetett, de az alperes által „épület tartozék” címszó alatt kihagyott tételek mellőzése valóban indokolt volt-e. E körben a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy kizárólag a fürdőszobai vízmelegítő tekinthető olyan épület tartozéknak, amely tüzesetben való megsemmisülése esetén az épületkár körében vehető számításba. Ezen túlmenően azonban a többi, alperes által kihagyott tétel olyan ingóság, amely az épületkár megtérítése során nem nyer kompenzációt, ezért az alperes e további tételek és járulékaik megtérítésére is köteles. A vízmelegítő értékeként a felperes által megjelölt 35.000 Ft figyelmen kívül hagyásával ez az ingóságok vonatkozásában további 84.000 Ft és járulékaik megtérítési kötelezettséget jelent az alperes számára.

Pf.III.20.223/2011/6. szám

Összességében az ingatlannal és ingóságokkal összefüggő alperesi szolgáltatási kötelezettség együttesen 868.168 Ft-ra tehető, az alperes pert megelőző 3.291.905 Ft és 348.000Ft összegű teljesítésének figyelembevételével. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva az alperesi marasztalás összegét 868.188 Ft-ra és ezen összeg után az elsőfokú ítéletben írt mértékű és tartamú kamatára

leszállította, míg a per főtárgyát illetően az ezt meghaladó részben az elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés helybenhagyásáról döntött (Pp. 253. § /2/ bekezdés).

A felperesi fellebbezés egyéb hivatkozásait a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálta, a peres felek közötti vagyonbiztosítási szerződés általános szerződési feltételei 20.11. pontja értelmezésének a peres felek közötti jogvita elbírálása szempontjából relevanciája nem volt, ugyanis nem a vagyontárgy káridőpontkori új értékén volt lehetséges az alperesi biztosítási szolgáltatás teljesítésére. A fellebbezés elbírálása szempontjából ugyancsak nem volt relevanciája annak a hivatkozásnak, hogy tisztességtelen-e az a vagyonbiztosítási általános szerződési feltétel, amely a vagyontárgy új állapotban való beszerzési értékének megfizetését az új állapotban való beszerzés vagy pótlás megtörténtéhez köti, ugyanis a perbeli esetben nem ezt a jogkérdést kellett elbírálni, egyebekben pedig az alperes általános szerződési feltételei ilyen kikötést nem tartalmaznak.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása folytán megváltoztak a pervesztességi-pernyertességi arányok, a felperes elsőfokú eljárásban érvényesített követelésének 15.858.966 Ft-os összegére tekintettel a felperes pernyertességének aránya megközelítőleg 5 %-ban, pervesztességének aránya megközelítőleg 95 %-ban, míg az alperes pernyertességének aránya megközelítőleg 95 %-ban, pervesztességének aránya megközelítőleg 5%-ban állapítható meg. A peres felek az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése, valamint 15. §-ának /1/ és /3/ bekezdése alapján ilyen arányban kötelesek viselni a le nem rótt 900.000 Ft összegű kereseti illetéket. A perköltség viselésénél a Pp. 81. §-ának /1/ bekezdését indokolt alkalmazni. Mindkét peres fél vonatkozásában értékelni kell a perköltség körében a jogi képviselőjükkel kapcsolatosan felmerült ügyvédi munkadíjakat és költségeket, továbbá a felperes oldalán az általa előlegezett perbeli szakértői vélemény díját és az alperes vonatkozásában a peres eljárást megelőzően készített magánszakértői vélemény költségét. Az ügyvédi munkadíjak, költségek, valamint előlegezett egyéb költségek vonatkozásában a pervesztességi-pernyertességi arányokra tekintettel volt szükséges a perköltség viseléséről határozni, melynél az egymással szembe állítható perköltség fizetési kötelezettségek figyelembevételével szükséges volt a felperes által az alperes javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét jelentős mértékben felemelni (Pp. 253. § /2/ bekezdés).

A felperes fellebbezésének 6.923.832 Ft értékű pertárgyértékére tekintettel a másodfokú eljárásban való pernyertessége saját fellebbezése vonatkozásában megközelítőleg 11 %-os, pervesztességének aránya megközelítőleg 89%-os mértékű.

- 10 -

Az alperes fellebbezésének 4.482.000 Ft értékű pertárgyértékére tekintettel pernyertességének mértéke megközelítőleg 98 %-os, pervesztességének aránya megközelítőleg 2%-os mértékű. E pervesztességi-pernyertességi arányok figyelembevételével a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvény 74. § /3/ bekezdésére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /2/ bekezdése, valamint 15. § /1/ és /3/ bekezdése alapján határozott - a felperes másodfokú eljárásban érvényesülő illetékfeljegyzési jogára tekintettel - a le nem rótt felperesi fellebbezési eljárási illeték viseléséről. A Pp. 81. § /1/ bekezdése alapján a fenti pervesztességi-pernyertességi

arányok figyelembevételével döntött a másodfokú eljárási költségek viseléséről, melynél figyelembe vette mindkét peres fél jogi képviselétével kapcsolatosan felmerült és a jogi képviselők által a másodfokú eljárásban kifejtett munkával is arányban álló 32/ 2003. (VIII. 22.) IM rendelet szerinti ügyvédi munkadíjakat, azok pervesztességhez-pernyertességhez igazodó megtérítési kötelezettségét, továbbá az alperes által a saját fellebbezésére lerótt 269.000 Ft összegű eljárási illetéket. Egymással szembeállítva a pernyertességhez igazodó költségeket, a másodfokú bíróság a mind saját fellebbezése, mind a felperesi fellebbezés tekintetében nagyobb részben pervesztes felperest kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére.

Szeged, 2011. szeptember 19. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró